

Mester Györgyi meséi

Az aranygubó

Élt Bergengóciában egy szegény földműves, süldő leánykájával, Kincsővel. Nagy-nagy nyomorúságban tengődtek, kis földjük tartotta el őket. Hiányzott bizony a gazdasszony, Kincső édesanyja, kinek keze alól annak idején szebbnél-szebb, színes kelmék kerültek ki a szövőszékről. Az otromba faalkotmányt azonban jó ideje vastag porréteg fedte, csupán pár darab piros almát tartottak rajta díszül. A rideg téli estéken olykor csak a szeretetteljes emlékezés mentette meg az öreg szerkezetet attól, hogy tűzrevaló legyen belőle.

Egy kora nyári reggelen a lányka kiment az udvarra, hogy felsöpörje a szél által összehordott faleveleket. Söprögetés közben, meglátott a földön egy babszem nagyságú gubót. Kezébe vette a furcsa szerzeményt, és bevitte a házba. Az ablakpárkányra tette, hátha a lassan ébredező napocska sugarai felmelegítik, s kiderül, mit rejteget a belsejében. Miután a ház körül rendbe tett mindent, kiment a krumpliföldre, hogy segítségére legyen az apjának.

Szürkületkor érkeztek haza, s majd holttá váltak, látván, hogy minden fényárban úszik. Azt hitték, kigyulladt a viskójuk. Hamarosan rájöttek azonban, szó sincs tűzről. Az ablakpárkányon hagyott gubó ragyogott szemképráztató fényességgel. A kislány kíváncsian vette kezébe az aprócska gubót, mire az felnyílt, és kiröppent belőle egy meseszép pillangó. Föl-le cikázva körbetáncolta a szobát, s fénnel árasztotta el a sötét kis helyiség minden zegzugát.

Kincső azon az éjen álmot látott. Édesanyját látta pillangószárnyakon lebegni, amint felhő puhaságú, lágy esésű, színes kelméket nyújt felé. Valamit mondott is, de hogy mit, nem értette, mivel közben felébredt. Ekkor eszébe jutott a pillangó. Körülnézett, s meglátta, amint a kis jószág az ajtónál keringve repked.

- *Bizonyára a szabadba vágyik* - gondolta -, s kitárta az ajtót.

A pillangó a feje fölött körözött, hívogatva, hogy kövesse. Utánament. A tágas mezőn a pillangó a magasba röppent, megérintette a kék eget, és ahogy lejjebb ereszkedett, szárnyai közül égszínkék selyemfonalat bocsátott a földre. Azután a zöld vetés fölött repült el, s szárnyai alól zöld selyemszálak omlottak alá. Majd megérintette a tűzpiros pipacsokat, a napsárga kankalint, a lila szarkalábat, s egy pillanatra átsuhant a hófehér százszorszépeken. A pillangószárnyak érintése nyomán a virágszirmok színéből selyemfónál sodródott, mely lehullott a leányka lábai elé. Kincső futva, szökellve követte a lepkét, és csak tekerte, gombolyította a szebbnél-szebb, színes szőnivalót. Úgy érezte, álma elevenedett meg, a szivárványszínű ajándékot bizonyára édesanyja küldte.

A lepke hazakísérte Kincsőt. A házban odatelepedett a szövőszékre, s addig táncolt, lebegtette a szárnyait, mígnem őt is odacsalta. A leányka leült az otromba faalkotmányhoz, letörölgette róla a port, s kezei mintha akaratlanul mozdultak volna a jó irányba. Ujjai alatt az öreg szerkezet életre kelt. Kincső kikerekedett szemei előtt összekapaszkodtak a selyemszálak, mintává alakultak, s valami csodálatos, mesebeli kert képe kezdett kibontakozni a tarkán csillámló, habkönnyű kelmén.

A csendben szinte hallani vélte a csodakert fájain trillázó madarakat, s érződött a virágok bódítóan édes illata. Elkészült egy jó darab kelme, de úgy tűnt, a fonál csak nem akar elfogyni, minél többet használt belőle, annál nagyobb lett a fonálköteg.

A pillangó ugyan tovaszállt, de Kincső családjában a lányok még ma is szövik a csodakelmét, s utódaiknak továbbadják ezt a szép mesét.